

RYCHLICKI BOROŃ MOTYL

Spółka Jawna

Adwokaci

30-017 KRAKÓW, UL. RAĆLAWICKA 58, TEL: 12/630-97-55, FAX 12/630-97-65, grb@grb.pl

Kraków, dnia 9 sierpnia 2016 roku

Do

Trybunału Konstytucyjnego

al. Szucha 12a

00-918 Warszawa

Sygn. akt Ts 148/16Skarżący: G Spółka Akcyjna

reprezentowana przez pełnomocnika **adwokata Roberta Rychlickiego** z kancelarii Rychlicki Boroń Motyl sp. j., ul. Raławicka 58, 30-017 Kraków

PISMO PROCESOWE

zawierające uzupełnienie braków formalnych skargi konstytucyjnej z dnia 11 lipca 2016 roku

Działając imieniem Skarżącego, spółki G S. A., jako wykazany w aktach sprawy pełnomocnik, w wykonaniu zarządzenia z dnia 27 lipca 2016 roku w przedmiocie wezwania do usunięcia braków skargi, które to zarządzenie doręczono pełnomocnikowi Skarżącej w dniu 3 sierpnia 2016 roku, niniejszym wskazuję na następujące okoliczności:

1. Pełnomocnictwo szczególne do sporządzenia i wniesienia skargi oraz reprezentowania Skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem zostało przesłane Trybunałowi wraz z pismem z dnia 18 lipca 2016 roku.

2. Na postanowienie Sądu Okręgowego w K – I Wydziału Cywilnego z kwietnia 2016 roku (sprawa) Skarżący nie wnosił zażalenia, gdyż zgodnie z brzmieniem zastosowanego przez Sąd Okręgowy w K przepisu art. 110 § 2 ustawy Prawo o notariacie „*Za zgodą stron lub na podstawie prawomocnego postanowienia sądu wojewódzkiego, w którego okręgu znajduje się kancelaria notariusza, wypis aktu notarialnego może być wydany także innym osobom. Sąd orzeka w tym przedmiocie w trybie postępowania nieprocesowego, po wysłuchaniu stron aktu notarialnego, jeżeli stawia się na wezwanie. **Postanowienie sądu wojewódzkiego nie podlega zaskarżeniu.***”. Skoro niedopuszczalność wniesienia środka zaskarżenia wynika wprost z przepisu kontrolowanej ustawy, to orzeczenie Sądu Okręgowego w K z kwietnia 2016 roku w sprawie ma walor ostateczności. Od orzeczenia tego na mocy kwestionowanego przepisu nie przysługuje żaden zwyczajny środek zaskarżenia, zatem stwierdzić należy, że doszło do wyczerpania drogi prawnej w rozumieniu art. 64 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym. Jednocześnie kwestionowany przepis, stanowiący m. in. o braku możliwości zaskarżenia orzeczenia w przedmiocie nakazania notariuszowi wydania wypisu aktu notarialnego osobie trzeciej, tj. art. 110 § 2 ustawy Prawo o notariacie stanowił podstawę wydania tego ostatecznego orzeczenia i został zastosowany przez

Sąd Okręgowy w K. dwukrotnie – po raz pierwszy przy wydawaniu postanowienia z dnia kwietnia 2016 roku co do meritum sprawy, po raz drugi przy wydawaniu postanowienia z dnia kwietnia 2016 roku o odmowie sporządzenia uzasadnienia postanowienia z kwietnia – w tym przypadku Sąd Okręgowy w K. wprost odniósł się do tego przepisu w uzasadnieniu postanowienia, wskazując go jako podstawę obu rozstrzygnięć.

3. Wyjaśnienie, jakie wolności lub prawa skarżącej (wyrażone w postanowieniach Konstytucji RP wskazanych w *petitum* skargi) i w jaki sposób zostały naruszone przez zakwestionowany w skardze przepis nastąpiło w punkcie V. skargi, zatytułowanym: „**Wskazanie naruszonych praw i wolności konstytucyjnych oraz sposobu ich naruszenia**”.

Dodatkowo wskazać należy, że na skutek zastosowania przez Sąd Okręgowy w K. art. 110 § 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku – Prawo o notariacie (Dz.U. 1991 nr 22 poz. 91, ze zm.) w zakresie, w jakim nie reguluje w sposób precyzyjny przesłanek rozstrzygnięcia sprawy w przedmiocie wydania wypisu aktu notarialnego osobom innym niż strony tego aktu lub osoby, dla których zastrzeżono w akcie prawo otrzymania wypisu, a także ich następcy prawni, doszło do naruszenia **konstytucyjnego prawa Skarżącego do sądu** w następujących aspektach:

- a. Skarżący nie znał przesłanek i kryteriów rozstrzygnięcia, zatem niemożliwe było skuteczne podjęcie obrony przed roszczeniami strony przeciwnej, a także w sposób niedopuszczalny nie zachodziła po stronie Skarżącego pewność prawa wymagana w demokratycznym państwie prawa;
- b. Na skutek braku kryteriów rozstrzygnięcia brak było wzorca kontroli instancyjnej, zatem Skarżący nie mógł skutecznie kwestionować zapadłego rozstrzygnięcia, nawet gdyby przysługiwał mu jakikolwiek zwyczajny środek zaskarżenia.

Z kolei na skutek zastosowania przez Sąd Okręgowy w K. art. 110 § 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku – Prawo o notariacie (Dz.U. 1991 nr 22 poz. 91, ze zm.) 2. art. 110 § 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku – Prawo o notariacie (Dz.U. 1991 nr 22 poz. 91, ze zm.) w zakresie, w jakim wyłącza dopuszczalność zaskarżenia wydanego na podstawie art. 110 § 2 Prawa o notariacie postanowienia sądu okręgowego w przedmiocie wydania wypisu aktu notarialnego osobom innym niż strony tego aktu lub osoby, dla których zastrzeżono w akcie prawo otrzymania wypisu, a także ich następcy prawni doszło do naruszenia **konstytucyjnego prawa Skarżącego do sądu** w następujących aspektach:

- a. Skarżący nie mógł zainicjować kontroli instancyjnej, zatem wady wydanego rozstrzygnięcia, choćby najbardziej oczywiste, nie mogły zostać usunięte;
- b. Poprzez wyłączenie zasady dwuinstancyjności orzeczenie sądu I instancji (Sądu Okręgowego w K.) było całkowicie arbitralne;
- c. Ograniczenie tych praw Skarżącego nastąpiło bez żadnego uzasadnienia dla takiego działania ustawodawcy i bez żadnych racji przemawiających za tak surowym uregulowaniem postępowania w sprawie wydania aktu notarialnego;
- d. Na podstawie dowolnej decyzji sądu doszło do wydania osobie trzeciej aktu notarialnego zawierającego dane istotne z punktu widzenia Skarżącego, które w inny sposób nie zostałyby udostępnione drugiej stronie postępowania.

Doszło zatem do naruszenia prawa Skarżącego do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) poprzez wydanie ostatecznego orzeczenia w sposób całkowicie dowolny, ale też wyrażającego się w naruszeniu zasady dwuinstancyjności postępowania na skutek wyłączenia możliwości zaskarżenia orzeczenia i niedookreślenia przesłanek jego wydania, co prowadzi do braku wzorca kontroli instancyjnej (art. 78 i art. 176 Konstytucji RP), a ograniczenie tych zasad nastąpiło bez żadnego uzasadnienia dla takiego działania ustawodawcy (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), co skutkowało sytuacją niedopuszczalną z punktu widzenia norm demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji RP).

Za Skarżącego – pełnomocnik

Robert Rychlicki radwokat

Załączniki:

- 4 odpisy pisma.